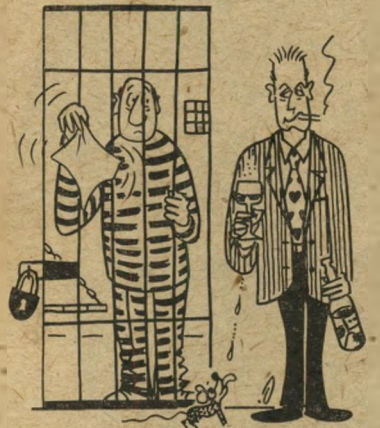

השתתפות בצער רבין

הרשו לי להפנות באמצעותכם מיכתב גלוי לראש-המשלה, יצחק רבין. זא יקבל כבודו את רגשי השתתפותי בצערו, עם כניסת ידיו, מר מוטי פרידמן, לכלא לש- נה אחת, לאחר דחיית עירעורו בידי בית- המשפט העליון.

שלה לא תיפגענה, למרות שאחד המוזמר נים הקבועים (לפי עדות ראש-המשלה עצמו) ייעדר במשך השנה הקרובה. נחמיה שטרסלר, תל-אביב

תורה לעורך הראשי

בשמי ובשם כפר-קאסם האבלה, אנו מור דים מאד לעורך הראשי של העולם הזה. אורי אבנרי, על הודותיו עימנו ביום- היזכרון לטבח כפר-קאסם. אנו לא נשכח לעולם את אבנרי שהוא גילה מה קרה בכפר-קאסם בשנת 1956, ואנו מעריכים בעלי מצפון חי כמו מר אבנרי.

כירסום מבפנים

ההידרדרות ביחסי העבודה והשכר במ- שק עלולה לשתק את המשק כולו (ועל זאת כתב העולם הזה השכם והערב). קייני מת סכנת כירסום בתוכנו, ואין לדעת לאן זה יוביל. כלכלנינו היו לנו לרוץ, ולא ליועץ. איילכך יש להקדים את הבחירות לכנסת ולבחור מייד צוותים מומחים בענף ייני כלכלה, כדי להציל את המשק ולהור ציאו מן הבוך שבו הוא שקוע. השעה היא חמש דקות לפני שתיים-עשרה. עוד ניתן להציל, בטרם יהיה מאוחר מדי.

בן-ציון בר-גיל, גבעתיים מספרים כי מנכ"ל צ"מ, יהודה רוזם, קיבל השבוע בלישכתו בחיפה, אחרי שביי תת המאים, את המיברק הבא: "האם אתה זקוק לעזרה? בברכה, גיימס אונדיין".

אין ספק כי גילויי השחיתות בצמרת המדינה תורמים לא מעט לעזעזעים בתחום יחסי-העבודה. כאשר אדם המצליח בקושי לגמור את החודש עם משכורתו רואה כי צד בוזזים וחומסים את המדינה מלמעלה, אין הוא מוכן עוד לשתוק. הוא רוצה ש- לפחות יפסיקו לגנוב את כספי הציבור, ואם לא — שיתנו לו לפחות לחיות בכבוד.

אוריאל נפתלי, תל-אביב קראתי את גליון העולם הזה (2045). וי הודעונית. מצד אחד אתם מביאים תיאור מוזעזע של מישפחה במצוקה, שילדיה הי משותקים אינם מקבלים את עזרת המוסד דות. מצד שני אתם מפרסמים כתבה על חנוכת מיסעדת-סאר חדשה, שבה נוטלים חלק כל האנשים היפים, היכולים להרשות לעצמם ארוחות במאות לירות. כשמחיר כל ארוחה כזאת יכול להספיק לכלכלת אחד מילדי מישפחה זעפרן למשך חודש שלם. מצד זה משקף את מה שקורה באמת במדינה: הפער בין ועשירים והשכירים הולך ומתרחב. אלה סובלים — ואלה חוגי גים. האם זה לא מזכיר את ימי פומפיה האחרונים?

הכניעת נהרי, חדרה

הייאוש — סימן לבאות

המעשים הנואשים של מפוטרי עסיס הם סימן לבאות. מצצו את לשד-עצמותיהם, והבעלים מתעשרים מעבודה זולה וממכר רת מירגשים שקיבלו אותם בפרוטות וממ- שיכים לקבל אותם. אם אלה הם סידורי (המשך מעמוד 6)

טעות אופטית. עם כל המיגרעות שבה, עדיין יש לחברה הישראלית יתרון אחד שאינו קיים בחברה המצרית, ועליו כדאי לומר כמה מילים.

בעיתוני ישראל מופיעים מאמרי ביקורת וניתוח מעמיקים ורציניים בהרבה מזה שהתפרסם באל-מוצוואר. לכל אורה ישראלי ממוצע יש כיום תמונת-מצב קר דרת הרבה יותר, מו שמצייר השבועון המצרי בעיני קוראיו.

ואף-על-פי-כן, חמור ככל שיהיה המצב שאליו הידרדרה החברה הישראלית, הוא חרוק מלהיות מצב של ייאוש. ולו רק בגלל האפשרות להילחם בגלוי ובפומבי בכל גילויי השחיתות וההסתאבות.

מצבה של החברה המצרית אינו טוב בי הרבה מזה של החברה הישראלית. עדר- יות המגיעות לישראל, כמו למדינות אחרות בעולם, פירסומים של עיתונאים זרים ורמזים המופיעים פה-ו-שם בכלי-התיקשו רת המצריים, מעידים כי בנושא זה, לפי חות, סדנא-דארעא חדיהוא.

ההבדל הוא רק בכך שהעיתונות במצ- ריים אינה חופשית לכתוב על כך, כמו בישראל. עם כל הפגמים והחסרונות הי נחשפים בחברה הישראלית, היא נשארה חברה דמוקרטית, מה שאי-אפשר לומר על החברה המצרית.

השוואה זו אינה צריכה לשמש נחמה או תחליף לגלגל-ארגעה היא רק באה להצביע על כך שאין להתרשם יתר על המידה מן הדימויים השליליים שיוצרים הציטוטים מן העיתונות הישראלית במ- דינות העולם. דימויים אלה משמשים עיי לה ותירוץ בידי חוגים המעוניינים להצר את צעדיה של העיתונות, חוך השמעת הטענה: "דאו איזה דימוי יוצרת העיי תנוות למדינת-ישראל".

אין צורך לחזור על כך שהעיתונות היא רק מראה, שמתוכה נשקפת בבואה של החברה הישראלית. אבל לאלה הי גורסים כי אם יוטל פיקוח על העיתונות ישתנה דימויה של החברה הישראלית ב- עיני עצמה ובעיני העולם, ראוי להזכיר שוב ושוב: חושש הביטוי, הביקורת ותי עיתונות בישראל, הוא הערובה כנגד התי פשטות הריקבון האוכל מבפנים.

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל- אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרים" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן- אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גלופות: "גילגול-נפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

כתב השבועון: אנתנו נמצאות כאן כמו בבית-בושת..."

אחרי הפירסום באל-מוצוואר קראנו שוב את הכתבה שפורסמה בהעולם הזה (2007) שעליה הסתמך השבועון המצרי. לא מצאנו בה רמז או זכר לציטטה ש- סעאר, כביכול, ציטט ממנה.

נוסף על מובאה זו מביא סעאר עוד דוגמות לרוב, מתוך העיתונות הישרא- לית, המייצגות להצביע על חומרת מצ- בה: יוקר שיגעוני, עליית-מחירים מסחר- רת, הפיחות בערך הלידה, ביטול הסוב- סידות, שביחת האחיות, שביחת נשות הי שוטרים והפגנה של עובדי התעשייה האווירית. משוטימה הוא מתעלם לחלוטין מפרשת אשר ידלין, למרות שמאמרו התי פרסם זמן רב אחרי שו כבר נחשפה.

סיכומו: "וכך אנו רואים כי החברה הישראלית מלאה בתופעות שליליות — אנרכיה, התמוטטות, ייאוש ורצון לברוח מהמצאות המרה בה הם חיים. אולם אסור שתופעות שליליות אלה יטעו אותנו — שהרי הם (היהודים) מנסים ללמוד לקח ממלחמת אוקטובר, ומשקיעים מאמצים קשים ורבים בהפיכת התופעות השליליות לחיוביות".

אפשר, כמובן, להתרשם כי העיתונאי המצרי הוא אופטימי, לגבי מצב החברה הישראלית, יותר מאיתנו. אלא שההיה זו

איכא קרי

גליון השבועון המצרי אל-מוצוואר מן 29 באוקטובר שנה זו, מכיל כתבה הנראית במבט ראשון כמודעת-פירסומת להעולם הזה.

הכתבה מעוטרת במונטאז' של שערים ועמודים שלמים מתוך גליונות העולם הזה. את עמודי-הפתחה של הכתבה (ראה גלוי- 98), למשל, מקשטים שער אחורי של העולם הזה וכתורות של שתי כתבות אחרות, שאין להן כל קשר זו אל זו או אל השער.

אלא שהכתבה עצמה אינה עוסקת בבי- קורת על העולם הזה. היא מתיימרת להי ביא ניתוח של מצב החברה הישראלית. האירים מתוך העולם הזה נועדו רק להמחיש כי הברכים המפורטים בכתבה אינם פרי-דימויו של הכותב, העיתונאי כמאל סעאר, אלא נלקחו מתוך פירסומים המופיעים בישראל בעיברית.

כותרת המאמר היא החברה הישראלית אחרי מילחמת אוקטובר, כשכותרת-המיש- נה מכריזה: "פאדיחות" של קציני צבא".

כפי שניתן היה לצפות מראש, אין הי כתבה מכילה מחמאות רבות לישראל. כותב כמאל סעאר בפתח רשימתו: "בי ראשית השנה שעברה קם פסיכולוג יחי- די-אמריקאי בוועידת פסיכולוגים שנערה כה בתל-אביב, והכריז כי מילחמת יום- הכיפורים הרסה וניתצה כל דבר — כולל האמונה הישנה, הביטחון ושלוות-הנפש, וכי המלחמה גרמה לישראל לאבד כימי עט דור שלם.

"עוד אמר אותו פסיכולוג, ריצ'ארד לא- זוס, כי, מאז אוקטובר הם סובלים מ- בדידות, והרגשה זו הולכת וגוברת בגי- לל כל מה שנעשה בעניין הבעייה הפלסי- טינית והברכה שבה נתקבל יאסר ערא- פאת באי"ם, וההחלטה לגרש את ישראל מאונסק"ו.

"אם אנו רוצים ללמוד על המצב הווירי בחברה הישראלית", ממשיך סעאר וזכר, תב, "עלינו לעיין בעיתונות הישראלית, המלמדת על כך שבני הדור הצעיר בי- ישראל למדו לבחון כל נושא דרך מיש- קפיים שחורים".

כוכאן זאיקך מביא כמאל סעאר בי- מאמרו מובאות ותמציות מתוך כתבות שהתפרסמו בעיתונות הישראלית, והמייזי עדות לאמת את התזוה שלו. הוא מזכיר את הספר המחזל, את תנועות-המחאה ש- צצו אחרי מילחמת יום-הכיפורים ומצטט מיכתב-מחאה שפורסם בהארץ בדצמבר 1975.

מתוך העולם הזה בחר סעאר לערבב כמה כתבות ביחד, שירכב דברים שנאמרו בכתבה על עישון חשיש בגימונסיות ל- כתבה על גדנ"עית שהאשימה את מספק דה בביצוע מעשה מגונה בגופה. כותב סעאר כנימה של התחסדות: "מה שנכתב באותו גליון אי-אפשר לצטט, כיוון שהי מילים הכתובות אינן עולות בקנה-אחד עם הטעם הטוב. אולם די לציין כי אחת ההיילות, יהודיה ממוצא תימני, אמרה ל-

Advertisement for 'The World' magazine in Arabic, featuring a large headline 'فداحة القادة والملوفان القائل في إسرائيل' and a smaller headline 'الجمع الاسرائيلي بعد حرب اكتوبر'.